

гови подробности, и по море и по сухо, отъ най-дребнитѣ негови технически подробности дори до най-високитѣ му начала, колкото сж могли да му разяснятъ учителитѣ и наставницитѣ, които той самъ избиралъ и отъ далечъ звалъ. Повечето работи сами тѣзъ учители незнаели и неразбирали, но мхдри ученикъ изнамѣрвалъ необходимитѣ за себеси работи по вechето самъ, съ собственитѣ си опити, чрезъ постоянни тежки трудове, отъ колкото чрезъ уроцитѣ на учителитѣ си. Всичко, що билъ длъженъ да знае войника, моряка, матроса, макиниста, бомбардира, пионера, *) артилериста, инженера, всичко изучилъ Петъръ както трѣбва и скоро спечелилъ въ всичко такъвъ навикъ, щото едвали са е намѣрвалъ нѣкой отъ онезъ които сж го окружавали да може по-искусно да държи пушката и топора, да прави отъ кости и дърво разни украшения, да върти и управлява кормило и корабъ, да хвърля бомби, да поставя на точно мѣсто топъ, да измишлява разни състави на огненни снаряди, да устроява искусни мостове, да поставя прокопи и да вдига на въздуха цѣли укрепления. Разни военни упражнения на цѣли полкове му служили за причина на събиране много тактически сведения, а плаването по Переяславското езеро и по Бѣло море образували отъ него съвършенъ морякъ.

Неуморимъ въ трудоветѣ си, Петъръ не изгубвалъ нито една минута въ бездѣлие, и често, споредъ собственото негово изражение: „Ялъ хлѣба съ пота на лицето си, споредъ Божията заповѣдь въ лицето на Адама.“

Боярина Владимиръ Ивановичъ Лопухинъ описвалъ по слѣдъющия начинъ Петра: „Петъръ Але-

*) Който копае и прави твърдини.